

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Δεκατέσσερα

Jeff Pippenger
2025-12-20

Αριθμός Δεκατέσσερα

Η ιστορία των «θαυμαστών έργων του Θεού» παριστάνεται επίσης με την προφητική ερώτηση «έως πότε». Η ιστορία που παριστάνεται με αυτά τα δύο, καθώς και με πολλά άλλα σύμβολα, παριστάνει τον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Κατά την περίοδο εκείνη υπάρχει διαμάχη σχετικά με το αληθινό και τα πολλά άλλα ψευδή μηνύματα της όψιμης βροχής. Υπάρχει μόνο ένα γνήσιο μήνυμα της όψιμης βροχής. Η αφηγηματική γραμμή της ιερής ιστορίας, όπου ο Θεός επιτελεί τα θαυμαστά Του έργα, τοποθετείται μέσα στο πλαίσιο του βιβλίου του Ιωήλ, όπου ο «νέος οίνος» αφαιρείται από τη μία τάξη, ενώ εκχέεται επάνω στην άλλη τάξη.

Υπάρχουν ορισμένες αντιθέσεις στο βιβλίο του Ιωήλ που πρέπει να σημειωθούν. Η ρίζα της λέξεως «παραβολή» σημαίνει «τοποθέτηση παράπλευρα» και εγγενώς περιλαμβάνει την αντίθεση δύο τάξεων. Έχουμε προηγουμένως θίξει μερικές από τις «αντιθέσεις» στο βιβλίο του Ιωήλ, επισημαίνοντας ότι το στέμμα της υπερηφανείας, το οποίο φορούν οι μέθυστοι που εξουσιάζουν την Ιερουσαλήμ, αντιπαρατίθεται προς εκείνους που φορούν το στέμμα της δόξης. Δεν έχουμε ακόμη εκθέσει πώς το σύμβολο της χαράς είναι το αντίθετο, αλλά και το αντίστοιχο, του να καταισχύνεται κανείς· όμως είναι, και προτιθέμεθα να το δείξουμε. Το θέμα του άλφα και του ωμέγα βρίσκεται επίσης στο βιβλίο του Ιωήλ, και εκείνη η αρχή κατά την οποία το πρώτο απεικονίζει το τελευταίο επιβεβαιώνεται επίσης από τις δύο ομιλίες του Πέτρου στο βιβλίο των Πράξεων.

Το δεύτερο κεφάλαιο των Πράξεων διαδραματίζεται κατά την Πεντηκοστή στις 9 π.μ. (την τρίτη ώρα), και το τρίτο κεφάλαιο στην ενάτη ώρα (3 μ.μ.), τον καιρό της εσπερινής θυσίας. Στις Πράξεις δύο, το μήνυμα που κηρύττει ο Πέτρος βρίσκεται στο ανώγειο μιας ιδιωτικής οικίας, αλλά το κήρυγμά του στο τρίτο κεφάλαιο εκφωνείται στον ναό. Συνδέονται μεταξύ τους με την κλήση σε μετάνοια και στις δύο συναθροίσεις. Το ίδιο μήνυμα, δύο γεωγραφικοί τόποι, που αντιπροσωπεύουν το σύμβολο ενός διπλασιασμού μέσα στο Πεντηκοστιανό μήνυμα, το οποίο διαιρείται μεταξύ της αυλής και του ναού. Στην Αποκάλυψη ένδεκα, λέγεται στον Ιωάννη να μετρήσει τον ναό, αλλά να αφήσει έξω την αυλή, διότι δόθηκε στα έθνη.

Και μου δόθηκε κάλαμος όμοιος με ράβδο· και ο άγγελος στάθηκε, λέγοντας: Σήκω και μέτρησε τον ναό του Θεού και το θυσιαστήριο και εκείνους που προσκυνούν εν αυτώ. Αλλά την αυλή που είναι έξω από τον ναό άφησέ την έξω, και μη τη μετρήσεις· διότι δόθηκε στα έθνη· και την αγία πόλη θα την καταπατήσουν σαράντα δύο μήνες. Αποκάλυψις 11:1, 2.

Έτσι, ο διπλασιασμός των δύο κηρυγμάτων και ο διαχωρισμός του τόπου των δύο κηρυγμάτων προσδιορίζει δύο ακροατήρια για την όψιμη βροχή στο βιβλίο του Ιωήλ. Το ένα ακροατήριο είναι

τα έθνη έξω από τον ναό και το άλλο είναι οι Ιουδαίοι μέσα στον ναό. Στην κρίση των ζώντων, ο οίκος του Θεού κρίνεται πρώτα, και από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής κρίνεται ο ναός, και από τον νόμο της Κυριακής έως το κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας κρίνονται τα έθνη. Αυτή η κρίση λαμβάνει χώρα κατά την όψιμη βροχή, την οποία ο Πέτρος προσδιορίζει ως εκτιθέμενη στο βιβλίο του Ιωήλ. Ό,τι παρίσταναν η αυλή (τα έθνη) και ο ναός (η εκκλησία του Θεού) στον διαχωρισμό που παρουσιάζεται στα κεφάλαια δύο και τρία των Πράξεων, αποτελεί επίσης τη διάκριση στον Ιωήλ μεταξύ της πρώιμης βροχής και της όψιμης βροχής. Η πρώιμη βροχή έφθασε την 11η Σεπτεμβρίου και εκχέεται ενώ ο ναός του Θεού κρίνεται. Όταν εκείνη η διαδικασία ολοκληρωθεί, η όψιμη βροχή εκχέεται επάνω στα έθνη στην αυλή.

Χαίρεσθε, λοιπόν, τέκνα της Σιών, και ευφραίνεσθε εις Κύριον τον Θεόν σας· διότι σας έδωκε την πρώιμον βροχήν κατά το δέον, και θέλει καταβιβάσει εις εσάς βροχήν, την πρώιμον βροχήν και την όψιμον βροχήν, εν τω πρώτω μηνί. Ιωήλ 2:23.

Δεν είναι προς το παρόν ο σκοπός μου να προσδιορίσω την προφητική διάκριση μεταξύ της χαράς και του να καταισχύνεται κανείς, αλλά το εδάφιο πληροφορεί τον λαό του Θεού να «αγάλλεται» εξαιτίας του μηνύματος της όψιμης βροχής. Το μήνυμα της όψιμης βροχής παράγει προφητική χαρά στον λαό του Θεού. Τούτου λεχθέντος, το θέμα της πρώιμης ή πρότερης βροχής, ακολουθούμενης από την όψιμη βροχή, αποτελεί απεικόνιση του λίθου του προσκόμματος, ο οποίος παραμερίσθηκε και εθουμάσθη. Το σύμβολο του ακρογωνιαίου λίθου, που τελικώς γίνεται ο κορυφαίος λίθος, είναι εκείνο το οποίο είναι θαυμαστό στους οφθαλμούς τόσο του Θεού όσο και του λαού Του.

Η θαυμαστή πέτρα αντιπροσωπεύει το Άλφα και το Ωμέγα της προφητείας. Η αρχή του Άλφα και του Ωμέγα, ως προς την προφητική εφαρμογή, προσδιορίζεται επανειλημμένως από το Άλφα και το Ωμέγα στον Λόγο Του, και Αυτός είναι ο Λόγος. Για τον λόγο αυτόν, εκείνο που έχει αποκαλυφθεί σχετικά με αυτή την αρχή έχει αποκαλυφθεί σε εμάς και στα παιδιά μας στον αιώνα. Το έτος 1863 είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της βιβλικής προφητείας, και είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της περιόδου του τρίτου αγγέλου από το 1844 έως το 1863. Το 1844 ήταν ο θεμέλιος λίθος, το 1863 ο ακρογωνιαίος λίθος αυτής της προφητικής περιόδου. Το 1844 έως το 1863 είναι μια καθιερωμένη προφητική περίοδος, εξίσου καθιερωμένη όσο και το 538 έως το 1798. Το γεγονός ότι η ανθρωπότητα δεν γνωρίζει κάτι το οποίο ο Θεός έχει καθιερώσει, δεν καθιστά αυτό το πράγμα μη καθιερωμένο!

Ολοκληρώσαμε το προηγούμενο άρθρο με το ακόλουθο απόσπασμα.

«Μου εδείχθη ότι η σχέση του προς τον λαό του Θεού ήταν παρόμοια, από ορισμένες απόψεις, με εκείνη του Μωυσή προς τον Ισραήλ. Υπήρχαν γογγυστές εναντίον του Μωυσή, όταν επικρατούσαν δυσμενείς περιστάσεις, και υπήρξαν γογγυστές και εναντίον αυτού.»
Testimonies, τόμος 3, 85.

Το 1863, ο James White αντιπροσώπευε «από ορισμένες απόψεις» «τον Μωυσή προς τον Ισραήλ».

Η περίοδος από το 1844 έως το 1863 προτυπώθηκε στην περίοδο από τη λύτρωση της Ερυθράς Θαλάσσης έως το πρώτο Κάδης. Το πρώτο Κάδης είναι το άλφα και το δεύτερο Κάδης είναι το ωμέγα—παρέχοντας δύο σαραντάχρονες περιόδους που οδηγούν στο Κάδης, και αμφοτέρες κατέληξαν σε αποστασία.

Το Πνεύμα της Προφητείας παραλληλίζει τη διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης με τη μεγάλη απογοήτευση του 1844. Η Αγία Γραφή παραλληλίζει τη διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης με τον σταυρό, και η Αδελφή Ουάιτ επιβεβαιώνει ότι η απογοήτευση των μαθητών κατά τον σταυρό προτυπώνει τη μεγάλη απογοήτευση του 1844. Ήταν θέλημα του Κυρίου να εισέλθουν απευθείας στη Γη της Επαγγελίας, και το γεωγραφικό ορόσημο της εισόδου στη Γη της Επαγγελίας ήταν η Ιεριχώ, όπου, κατά τη δεύτερη αυτή εβδομάδα του Δεκεμβρίου 2025, οι αρχαιολόγοι μόλις ανέσκαψαν την αρχαία Ιεριχώ—για να διαπιστώσουν, προς μεγάλη τους απογοήτευση, ότι τα πεσμένα τείχη που ανακάλυψαν εκεί είχαν όλα καταρρεύσει προς τα έξω, και όχι προς τα μέσα, όπως συμβαίνει πάντοτε κατά τη διάρκεια μιας πολιορκίας. Σε μια αρχαία πολιορκία τα τείχη κρημνίζονταν και ωθούνταν προς το εσωτερικό. Όχι όμως στην Ιεριχώ.

Καὶ ἐβόησεν ὁ λαὸς, ὅτε οἱ ἱερεῖς ἐσάλπισαν ταῖς σάλπιγξιν· καὶ ἐγένετο, ὅτε ἤκουσεν ὁ λαὸς τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος, καὶ ἀνεβόησεν ὁ λαὸς βοῆ μεγάλη, ὥστε τὸ τεῖχος ἔπεσεν καταχάμα, καὶ ἀνέβη ὁ λαὸς εἰς τὴν πόλιν, ἕκαστος εὐθὺς ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ κατέλαβον τὴν πόλιν.
Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ 6:20.

Οι αρχαιολόγοι βρήκαν επίσης αγγεία με τρόφιμα, γεγονός που καταδεικνύει ότι, όταν κατέρρευσαν τα τείχη, δεν επρόκειτο για μια παρατεταμένη και μακρόχρονη πολιορκία. Αυτό έδωσε επίσης απάντηση σε ένα ερώτημα μεταξύ της αρχαιολογικής ομάδας, ως προς το γιατί η βιβλική αφήγηση της πτώσεως της Ιεριχούς αναφέρει ότι ανέβηκαν «επάνω» στην Ιεριχώ μέσω ενός λόφου ή αναχώματος, το οποίο τώρα γνωρίζουν ότι δημιουργήθηκε όταν τα τείχη έπεσαν προς τα έξω.

Το πρώτο εμπόδιο που ανήγγειλε την είσοδο στη Γη της Επαγγελίας ήταν η Ιεριχώ, πόλη επιρροής και πλούτου. Η Ιεριχώ είναι το 1863, και η Ιεριχώ αποτελεί θέμα βιβλικής προφητείας, όχι μόνο ως απεικόνιση της χρονικής περιόδου του νόμου της Κυριακής, αλλά και σε σχέση με την πτώση και την ανόρθωσή της. Η Ιεριχώ είχε επίσης τη δική της συγκεκριμένη προφητική κατάρα που εκφωνήθηκε εναντίον της. Ο Ιησούς του Ναυή πρόφερε κατάρα εναντίον του ανθρώπου που θα ανοικοδομούσε την Ιεριχώ, και, πράττοντας έτσι, προσδιόρισε ότι ο άνθρωπος που θα ανοικοδομούσε την Ιεριχώ θα έχανε τον νεότερο και τον πρωτότοκο υιό του κατά την ανοικοδόμηση εκείνης της καταραμένης πόλεως. Ο ένας υιός επρόκειτο να χαθεί κατά τη θεμελίωση και ο άλλος κατά την ανύψωση της πύλης. Η προφητεία εκείνη εκπληρώθηκε, και η καταγραφή της εκπληρώσεώς της είναι καταγεγραμμένη στην Αγία Γραφή, καθιστώντας την Ιεριχώ καθιερωμένο βιβλικό σύμβολο.

Μέσα στην ιστορική της καταστροφή, και στην προφητική της κατάρα, ακολουθούμενη από την ιστορική εκπλήρωση εκείνης της προφητείας, βρίσκουμε τρεις μάρτυρες να ομιλούν περί της Ιεριχούς το 1863. Και οι τρεις εκείνες μαρτυρίες πρέπει να εφαρμοστούν στο 1863. Αυτοί οι τρεις μάρτυρες στέκονται μαζί, καθώς τρεις Μωυσεῖς στέκονται προφητικώς στο τέλος των αντίστοιχων

σαρανταετών περιόδων τους. Μία από εκείνες τις σαρανταετείς περιόδους είναι σαφώς ευθυγραμμισμένη με τη Μιλλεριστική ιστορία, καθιερώνοντας ότι και οι τρεις παραστάσεις του Μωυσεώς στο τέλος κάθε σαρανταετούς περιόδου ευθυγραμμίζονται με την ιστορία του 1863—την ιστορία του τρίτου αγγέλου.

Δύο από αυτές τις τρεις μαρτυρίες των σαράντα ετών του Μωυσή καταλήγουν στην Κάδης· το τρίτο τέλος των σαράντα ετών ήταν ο ποταμός Ιορδάνης, και το τέλος του δευτέρου ήταν η Ερυθρά Θάλασσα. Το τέλος των πρώτων σαράντα ετών ήταν η φυγή του Μωυσή από την Αίγυπτο. Και οι τρεις περιγράφουν μια φυγή από την Αίγυπτο, σε εκπλήρωση της προφητείας των τετρακοσίων τριάντα ετών δουλείας στην Αίγυπτο, που δόθηκε στον Αβραάμ.

Οι τρεις περίοδοι των σαράντα ετών του Μωυσή, των οποίων οι καταλήξεις (capstone) αντιπροσωπεύουν έναν τύπο λύτρωσης από την Αίγυπτο, ήσαν εκπλήρωση της προφητείας του Αβραάμ περί αιχμαλωσίας στην αιγυπτιακή δουλεία και απελευθέρωσης από αυτήν. Ως ο προφητευμένος λυτρωτής της διαθηκικής υποσχέσεως προς τον Αβραάμ, ο ίδιος ο Μωυσής άρχισε με το να σωθεί από τα ύδατα, όπως σημαίνει το όνομά του. Κατόπιν ο Μωυσής οδήγησε τον λαό του Θεού διά των υδάτων της Ερυθράς Θαλάσσης και έπειτα έως την όχθη της σωτηρίας, η οποία αντιπροσωπεύεται από τον Ιορδάνη ποταμό. Το άλφα της ζωής του Μωυσή ήταν η σωτηρία από το νερό του Νείλου και το ωμέγα ήταν η σωτηρία που αντιπροσωπεύεται από το νερό του Ιορδάνου ποταμού. Το άλφα της ζωής του Μωυσή εικονίζεται από την εμπειρία που ορίζεται από το όνομά του και από τους γονείς του, οι οποίοι, όντες θεοσεβείς γονείς, εγνώριζαν ότι το βρέφος είχε καταδικασθεί σε θάνατο, όπως θα συνέβαινε και σαράντα έτη αργότερα, αφού εφόνευσε τον Αιγύπτιο. Ως θεοσεβείς γονείς, οι οποίοι εγνώριζαν ότι ο υιός τους έπρεπε να σωθεί από τη θανατική καταδίκη, του ετοίμασαν μία κιβωτό, η οποία διήλθε από τον εβραϊκό κόσμο στον αιγυπτιακό κόσμο, όπως ακριβώς ο Μωυσής, στο τέλος των σαράντα ετών, άφησε τον αιγυπτιακό κόσμο για τον εβραϊκό κόσμο.

Ο Μωυσής επανέλαβε την ιστορία του Νώε στη σωτηρία του από το νερό. Η πρώτη κιόλας μνεία του Μωυσή ως «λυτρωτή» της τετρακοσίων τριάντα ετών προφητείας της διαθήκης του Αβραάμ ήταν επανάληψη της ιστορίας κατά την οποία ο Θεός εισήλθε σε διαθήκη με το ανθρώπινο γένος, φέροντας έτσι σε σύμπτωση την προφητεία της διαθήκης του Αβραάμ περί εκλεκτού λαού με την υπόσχεση της διαθήκης προς όλο το ανθρώπινο γένος. Αυτό υποδηλώνει ένα βάπτισμα κατά τη μεταβίβαση του βρέφους Μωυσή στη θυγατέρα του Φαραώ, διότι ο θάνατος αναγνωρίστηκε με το έργο των γονέων, η ταφή παριστάνεται από την κιβωτό επάνω στα ύδατα, και η ανάσταση είναι η θυγατέρα του Φαραώ.

Η ζωή του Μωυσή αρχίζει με την προτύπωση του βαπτίσματος της κιβωτού του Νώε. Αυτό σημαίνει, λοιπόν, ότι έξ' αρχής ο αριθμός «8» συνδέεται με τον Μωυσή, διότι η ρίζα της διαθηκικής του σχέσεως άρχισε με τον αριθμό «8» από τη διαθήκη του Νώε, και το έργο του ήταν να θεσπίσει την τελετή της περιτομής την «όγδοη» ημέρα. Έπειτα δοκιμάστηκε και απέτυχε ακριβώς επάνω στην ίδια τελετή. Η ζωή του Μωυσή αρχίζει με ένα βάπτισμα, και σαράντα χρόνια αργότερα επέρχεται ένας θάνατος (ένος Αιγυπτίου), που σηματοδοτεί το σημείο όπου ο Αιγύπτιος Μωυσής πεθαίνει και γίνεται πλέον αυστηρῶς υιός του Αβραάμ. Η αρχή και το τέλος των πρώτων σαράντα ετών του Μωυσή αντιπροσωπεύονται από ένα βάπτισμα. Το πρώτο προσδιόρισε μία

μετάβαση από Έβραϊο σὲ Αἰγύπτιο καὶ τὸ τελευταῖο ἀπὸ Αἰγύπτιο σὲ Έβραϊο. Σαράντα χρόνια μετὰ ἀπὸ αὐτό, ὁ Μωυσῆς διέρχεται τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπὸ τὸ βάπτισμα τῆς Έρυθρᾶς Θαλάσσης, καθ' ὁδὸν πρὸς τὸ βάπτισμα στὸν Ἰορδάνη, στὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος δὲν ἔφθασε ποτέ.

Ο λαὸς του Θεοῦ, ὑπὸ την καθοδήγηση του Ἰησοῦ του Ναυῆ, εἰσήλθε στη Γη της Επαγγελίας χωρὶς τον Μωυσῆ, διότι αὐτὸς πέθανε ακριβῶς πρὶν φθάσουν στο βάπτισμα του Ἰορδάνου ποταμοῦ. Ο Μωυσῆς εἶπε, καὶ ὁ Πέτρος ἐπανέλαβε, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς σου θέλει ἀναστήσει εἰς σε προφήτην ὅμοιον με ἐμέ. Ο προφήτης, ὁ ὁποῖος προτυπωνόταν ἀπὸ τον Μωυσῆ, ἦταν ὁ Χριστὸς, καὶ Αὐτὸς ἀρχισε τὸ ἔργο Του ακριβῶς ἐκεῖ ὅπου ὁ Μωυσῆς τὸ ἀφησε. Ἀρχισε τὸ ἔργο Του κατὰ τὸ βάπτισμά Του, καὶ ἐκεῖνο τὸ βάπτισμα ἦταν ακριβῶς ὁ τόπος ὅπου ὁ Ἰησοῦς του Ναυῆ βάπτισε τον ἀρχαῖο Ἰσραὴλ ὅταν διέβησαν τον Ἰορδάνη πρὸς τὴ Γη της Επαγγελίας. Τα Εὐαγγέλια μας πληροφοροῦν ὅτι ὁ Ἰωάννης βάπτιζε στη Βηθαβαρά, που εἶναι τὸ σημεῖο της διάβασης, καὶ σημαίνει πέρασμα με πορθμεῖο.

Ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα εἶναι τὸ σύμβολο της ἀνταρσίας της Αἰγύπτου, ἐπιβεβαιώνοντας τὴ προφητικὴ μαρτυρία του Μωυσῆ σε αὐτὴ τὴ γραμμὴ ὡς ἀλήθεια. Ἀπὸ τον ποταμὸ Νεῖλο ἕως τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα (ἡ ὁποία μερικὲς φορές ἀποκαλεῖται ποταμὸς) καὶ ἔπειτα ἕως τον Ἰορδάνη. Ο Μωυσῆς, που σημαίνει «σωσμένος ἀπὸ τὸ νερό», ἀρχίζει καὶ ὀλοκληρώνει τὴ μαρτυρία του στο ὕδωρ της ἀπελευθέρωσης, καὶ καθένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὕδατα φανερῶνει δύο τάξεις προσκυνητῶν.

Τα πρῶτα σαράντα ἔτη του Μωυσῆ ἀντιπροσωπεύουν τὸ μήνυμα του πρῶτου ἀγγέλου, καὶ τὰ δευτέρω σαράντα ἔτη εἶναι του δευτέρου ἀγγέλου, ἐνῶ τὰ τρίτα εἶναι του τρίτου. Οἱ τρεῖς ἀγγελοὶ φέρουν τὰ δικά τους ἰδιαίτερα προφητικὰ χαρακτηριστικὰ, ὅπως ὅτι καὶ τὰ τρία μηνύματα ἀντιπροσωπεύονται στο πρῶτο μήνυμα. Ἐχουμε καταδείξει αὐτὸ τὸ φαινόμενο δημοσίως ἐπὶ ἔτη σε συνάφεια με τὰ τρία πρῶτα κεφάλαια του βιβλίου του Δανιήλ.

Ὁ Δανιήλ φοβήθηκε τὸν Θεὸ στο πρῶτο κεφάλαιο καὶ ἀρνήθηκε νὰ φάγει τὴ βαβυλωνιακὴ διαίτα, καὶ ὁ Θεὸς τὸν δόξασε στη δευτέρη δοκιμασία, τὴ σχετικὴ με τὴ διαίτα καὶ τὴν ὀπτικὴ ἐμφάνιση, που ἀκολούθησε, πράγμα που ὀδήγησε στην κρίση καὶ στην τρίτη δοκιμασία που ἐκτελέστηκε ἀπὸ τον ἴδιο τον Ναβουχοδονόσορ. Τὸ πρῶτο κεφάλαιο του Δανιήλ εἶναι ὁ πρῶτος ἀγγελοσ της Ἀποκαλύψεως δεκατέσσερα, ὁ ὁποῖος ἀναγγέλλει «φοβήθητε τὸν Θεόν», «δώσατε εἰς αὐτὸν δόξαν», ὅπως ἔπραξε ὁ Δανιήλ στη δευτέρη δοκιμασία της διαίτας καὶ της ὀπτικῆς ἐμφάνισης, διότι «ἦλθεν ἡ ὥρα της κρίσεως» του Ναβουχοδονόσορ.

Τα πρῶτα σαράντα ἔτη της ζωῆς του Μωυσῆ ἀρχισαν ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του φοβήθηκαν τὸν Θεό. Ὅταν ἡ θυγατέρα του Φαραὼ εἶδε τὸ κιβώτιο στο νερό, ὁ Μωυσῆς εἶχε περάσει τὴ δευτέρη δοκιμασία, ἡ ὁποία εἶναι ὀπτικὴ δοκιμασία. Τότε ἡ θυγατέρα του Φαραὼ ἔκρινε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνει. Κρίση ἦλθε ἐπίσης στο τέλος των πρῶτων σαράντα, ὅταν θανάτωσε τὸν Αἰγύπτιο καὶ ἀναγκάστηκε νὰ φύγει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Κατὰ τὴ δευτέρη περίοδο των σαράντα ἐτῶν, ὁ δευτερός ἀγγελοσ της Ἀποκαλύψεως δεκατέσσερα, ὁ ὁποῖος ἀνήγγελλε τὴν πτῶση της Βαβυλώνας, προτυπώθηκε ἀπὸ τὴν πτῶση της Αἰγύπτου. Κατὰ τὴν πτῶση ἐκεῖνη, στο τέλος των σαράντα ἐτῶν, ὑπῆρξε μιὰ φοβερὴ ἐκδήλωση της δυνάμεως του Θεοῦ, καθὼς ὑπῆρξε καὶ στο τέλος του μηνύματος του δευτέρου ἀγγέλου κατὰ τὴ Μεσονύκτια Κραυγὴ του 1844.

Η τρίτη περίοδος των σαράντα ετών αρχίζει με την εξαγγελία της καταδίκης σε θάνατο σχεδόν ολόκληρης της συναγωγής και τελειώνει με την καταδίκη σε θάνατο του ηγέτη αυτής της συναγωγής.

Η αδελφή White επισημαίνει ότι το έργο μας είναι να συνδυάσουμε τα μηνύματα των τριών αγγέλων.

«Ο Κύριος πρόκειται να τιμωρήσει τον κόσμο για την ανομία του. Πρόκειται να τιμωρήσει τα θρησκευτικά σώματα για την απόρριψη του φωτός και της αλήθειας που τους έχουν δοθεί. Το μεγάλο μήνυμα, που συνδυάζει τα μηνύματα του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου, πρέπει να δοθεί στον κόσμο. Αυτό πρέπει να αποτελεί το βάρος του έργου μας.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, 950.

Τα πρώτα σαράντα έτη του Μωυσέως αντιπροσωπεύουν τον πρώτο άγγελο της Αποκαλύψεως δεκατεσσάρων, και η δεύτερη περίοδος των σαράντα ετών αντιστοιχεί στον δεύτερο άγγελο, ενώ η τρίτη περίοδος των σαράντα ετών στον τρίτο άγγελο. Το «μεγάλο μήνυμά» μας είναι να συνενώσουμε «τα μηνύματα του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου», πράγμα που τοποθετεί και τα τρία σύμβολα του Μωυσέως στο 1863, και επομένως τρεις Μωσείες στον νόμο της Κυριακής.

Το 1844 έως το 1863 περιλαμβάνει δύο μάρτυρες αμοτέρων των σαραντάχρονων περιόδων που οδήγησαν στην Κάδηξ. Η Έμπνευση προσδιορίζει ότι ένα τρίτο δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς ένα πρώτο και ένα δεύτερο· τα πρώτα σαράντα χρόνια της ζωής του Μωυσή πρέπει επίσης να παριστούν το 1844 έως το 1863. Ο Μωσής φονεύει τον Αιγύπτιο το 1863, καθώς και ο Μωσής κτυπά τον Βράχο με τη ράβδο της εξουσίας του, και επίσης όταν ο Μωσής ζητεί να δει τη δόξα του Θεού στην ιστορία της αποστασίας του χρυσού μόσχου. Υπάρχουν τρεις Μωσείες στο 1863 και στον νόμο της Κυριακής, και είναι όλοι σαράντα ετών.

Καθεμία από τις τρεις περιόδους του Μωυσή περιέχει μια λύτρωση διά του ύδατος· ο Μωσής στο καλάθι αντιστοιχεί προς τον Μωυσή διά της Ερυθράς Θαλάσσης, ο οποίος αντιστοιχεί προς τον Μωυσή δύο φορές στον Ιορδάνη Ποταμό: ο Νείλος, η Ερυθρά Θάλασσα και δύο φορές στον Ιορδάνη. Ύδατα λύτρωσης παριστάνονται σε καθεμία από τις τρεις περιόδους, διότι όλες αντιστοιχούν προς την περίοδο κατά την οποία το ύδωρ της λύτρωσης εκχέεται κατά την περίοδο της όψιμης βροχής.

Στο τέλος της τρίτης περιόδου των σαράντα ετών, ο Μωσής χτύπησε τον Βράχο με τη ράβδο του. Στο τέλος της δεύτερης περιόδου των σαράντα ετών, η ράβδος του χώρισε την Ερυθρά Θάλασσα. Στο τέλος της πρώτης περιόδου των σαράντα ετών, απέρριψε τη ράβδο της αιγυπτιακής εξουσίας και επέλεξε να υποφέρει μαζί με τον λαό του.

Στο τέλος της πρώτης περιόδου πέθανε ένας Αιγύπτιος, και στο τέλος της δεύτερης περιόδου πέθαναν ο στρατός, οι πρωτότοκοι και η ηγεσία της Αιγύπτου. Στο τέλος της τρίτης περιόδου είχαν όλοι πεθάνει: το έθνος του Ισραήλ, ο Ααρών και ο Μωσής. Αυτές είναι τρεις παράλληλες ιστορίες που, «γραμμή επάνω σε γραμμή», καθεμία αντιπροσωπεύει το 1844 έως το 1863—την ιστορία του τρίτου αγγέλου, η οποία με τη σειρά της αντιπροσωπεύει την περίοδο από την 11η

Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής, και την Πεντηκοστιανή εποχή, όταν εκχέονται τα ύδατα της απελευθερώσεως.

Ο Μωσής παρίσταται και στις δύο αποστασίες στην Κάδης, και οι αποστασίες της Κάδης αποτελούν αμφότερες επιστεγάσματα στις αντίστοιχες περιόδους τους. Και οι δύο αντιπροσωπεύουν το 1863, το οποίο είναι επίσης το επιστέγασμα της περιόδου του τρίτου αγγέλου, αρχίζοντας με το άλφα το 1844 έως το επιστέγασμα του 1863. Όταν εξετάζεται το θαυμαστό φως του λίθου που αρχίζει ως θεμέλιο και καταλήγει ως ακρογωνιαίος λίθος της επιστεγάσεως, αναγνωρίζεται ότι ο ακρογωνιαίος λίθος της επιστεγάσεως είναι πάντοτε προφητικώς μεγαλύτερος. Οι ολίγες σταγόνες στην αρχή της Πεντηκοστιανής περιόδου, που οδηγούν στην πλήρη έκχυση κατά το επιστέγασμα, την ημέρα της Πεντηκοστής, απεικονίζουν αυτή την αλήθεια.

Στην 11η Σεπτεμβρίου άρχισε ο ραντισμός, και ολοκληρώνεται με την πλήρη έκχυση κατά τον νόμο της Κυριακής. Αυτή η αλήθεια προσδιορίζει την αμαρτία του Μωσή στο δεύτερο και ωμέγα Κάδης ως βαρύτερη αμαρτία από την εξέγερση κατά το πρώτο άλφα Κάδης. Η άλφα εξέγερση επέφερε τον θάνατο ολόκληρου έθνους, και η ωμέγα εξέγερση επέφερε τον θάνατο ενός ανθρώπου (του Μωσή), αλλά η αμαρτία του ενός αυτού ανθρώπου ήταν βαρύτερη από τη συλλογική αμαρτία ολόκληρου του έθνους. Ο άνθρωπος που αμαρτάνει πεθαίνει, και σε εκείνο το επίπεδο δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ των αμαρτιών του Μωσή και οποιουδήποτε άλλου Ισραηλίτη· προφητικώς όμως το ότι ο Μωσής χτύπησε τον Χριστό δεύτερη φορά ήταν βαρύτερο, διότι αυτό υπήρξε το επιστέγασμα εκείνης της σαρανταετούς περιόδου.

Η ανταρσία του Μωσή στο δεύτερο ωμέγα Κάδης ήταν μεγαλύτερη αμαρτία από την ανταρσία των υιών Ισραήλ, οι οποίοι απέρριψαν το μήνυμα του Ιησού του Ναυή και του Χάλεβ. Ο Μωσής στέκεται προφητικώς στο 1863, όπου πεθαίνει στην έρημο εξαιτίας της ανταρσίας του. Ο Μωσής στέκεται επίσης στο 1863, όπου ο προηγούμενος λαός της διαθήκης πεθαίνει στην έρημο εξαιτίας της ανταρσίας του, αλλά ο Μωσής δεν συμμετείχε σε εκείνη την ανταρσία. Το 1863 παραλληλίζεται με τον νόμο της Κυριακής, όπως και η ανταρσία του Ααρών με τον χρυσό μόσχο. Σε εκείνη την ιστορία, η οποία παραλληλίζεται με το Κάδης, το 1863 και τον νόμο της Κυριακής, ο Μωσής προσεύχεται να δει τη δόξα του Θεού.

Η Καδής αντιπροσωπεύει το 1863, και ο Μωσής βρίσκεται και στις δύο Καδής· έτσι, επί τη βάση δύο βιβλικών μαρτύρων, οι οποίοι είναι αμφότεροι ακρογωνιαίοι λίθοι, εδραιώνουμε ότι και η τρίτη περίοδος των σαράντα ετών, η οποία δεν τελειώνει στην Καδής, αντιπροσωπεύει επίσης το 1863. Εκεί ο «Μωσής ο μη ηγιασμένος» σταυρώνει εκ νέου τον Χριστό, καθώς απορρίπτει τον Βράχο. Το 1863, και κατά τη δοσοληψία του Νόμου στο Σινά, ο «Μωσής ο ηγιασμένος» ζητεί τον χαρακτήρα του Θεού. Το 1863 ο Μωσής αντιπροσωπεύει τόσο μια φρόνιμη όσο και μια μωρή παρθένο.

«Ο Φαρισαίος και ο τελώνης αντιπροσωπεύουν δύο μεγάλες τάξεις στις οποίες διαιρούνται εκείνοι που έρχονται να λατρεύσουν τον Θεό. Οι πρώτοι δύο αντιπρόσωποί τους βρίσκονται στα δύο πρώτα παιδιά που γεννήθηκαν στον κόσμο». Christ's Object Lessons, 152.

Στο Κάδης και στο 1863, ο Μωσής αντιπροσωπεύει «δύο μεγάλες τάξεις στις οποίες» «διαιρούνται όσοι λατρεύουν τον Θεό». Ο Μωσής αποτελεί παράδειγμα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, όπως και ο Πέτρος.

«Διὰ καθεμίαν ἀπὸ τὰς τάξεις ποὺ ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὸν Φαρισαῖον καὶ τὸν τελώνην, ὑπάρχει ἓνα δίδαγμα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Εἰς τὰ πρῶτα στάδια τῆς μαθητείας του, ὁ Πέτρος ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἰσχυρός. Ὅπως ὁ Φαρισαῖος, κατὰ τὴν ἰδίαν του ἐκτίμησιν, δὲν ἦτο “ὡς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι.” Ὅταν ὁ Χριστὸς, τὴν παραμονὴν τῆς προδοσίας Του, προειδοποίησε τοὺς μαθητὰς Του, “Πάντες θέλετε σκανδαλισθῆ δι’ ἐμέ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ,” ὁ Πέτρος ἐδήλωσε μετὰ πεποιθήσεως, “Καὶ ἐὰν πάντες σκανδαλισθῶσιν, ἀλλ’ οὐχὶ ἐγώ.” Μάρκον 14:27, 29. Ὁ Πέτρος δὲν ἐγνώριζε τὸν ἴδιον του κίνδυνον. Ἡ αὐτοπεποιθῆσις τὸν παρεπλάνησε. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἰκανὸς νὰ ἀντισταθῆ εἰς τὸν πειρασμόν· ἀλλὰ ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ἦλθεν ἡ δοκιμασία, καὶ μετὰ κατάρας καὶ ὄρκων ἠρνήθη τὸν Κύριόν του.»
Christ’s Object Lessons, 152.

Κατὰ τον νόμο της Κυριακής, που είναι το 1863, ο Πέτρος αντιπροσωπεύει δύο τάξεις: εκείνους που λαμβάνουν το χάραγμα του θηρίου ή εκείνους που λαμβάνουν τη σφραγίδα του Θεού. Όταν ο Ιησούς άλλαξε το όνομα του Σίμωνος σε Πέτρο, αυτό συμβόλιζε τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Η κατανόηση αυτή συμβολίζεται επίσης με τον πολλαπλασιασμό του ονόματος του Πέτρου χρησιμοποιώντας τον αριθμό που αντιστοιχεί στη θέση των γραμμάτων στο αγγλικό αλφάβητο. Αν χρησιμοποιήσουμε την ίδια τεχνική στο 1863, λαμβάνουμε 144.

Δύο από τα τρία σύμβολα του Μωσή, τα οποία εναρμονίζονται με το 1863, καθιστούν βέβαιο ότι και η τρίτη περίοδος πρέπει επίσης να εναρμονίζεται. Οι δύο γραμμές του Κάδης προσδιορίζουν την ιστορία των φρονίμων και μωρών παρθένων, και η τρίτη περίοδος προσδιορίζει μια απόπειρα να χρησιμοποιηθεί ανθρώπινη προσπάθεια για την εκπλήρωση θεϊκού έργου. Το να εμπιστεύεται κανείς την ανθρώπινη δύναμη, όπως έπραξε ο Μωσής με τον Αιγύπτιο, αντιπροσωπεύει εμπιστοσύνη στην ανθρώπινη εξουσία υπεράνω της τεταγμένης εξουσίας.

Η Αδελφή Γουάιτ δηλώνει ότι η «σχέση του συζύγου της προς τον λαό του Θεού ήταν, από ορισμένες απόψεις, παρόμοια με εκείνη του Μωσή προς τον Ισραήλ». Το 1863, ο Μωσής αντιπροσωπευόταν από τον Τζέιμς Γουάιτ. Το 1863, ο Τζέιμς Γουάιτ θανατώνει έναν Αιγύπτιο, κτυπώντας τον Χριστό δεύτερη φορά και προσευχόμενος για τους επαναστάτες που απέρριψαν το μήνυμα της «αναπαύσεως» που παρουσιάστηκε από τον Ιησού του Ναυή και τον Χάλεβ. Ο Μωσής είναι και μωρή παρθένος όταν κτύπησε τον Βράχο δεύτερη φορά, και φρόνιμη παρθένος καθώς μεσιτεύει για τους επαναστάτες του Ισραήλ.

Θα κλείσουμε αυτό το άρθρο με το χωρίο στο δέκατο τέταρτο κεφάλαιο των Αριθμών, όπου ο Μωσής βρίσκεται στο 1863, όταν του δίδεται μια θέα της δόξας του Θεού στην παράλληλη ιστορία που παριστάνεται από την αποστασία του χρυσού μόσχου.

Στο χωρίο αυτό ο Κύριος ρωτά «έως πότε» θα πρέπει να υπομένει τους στασιαστές του Ισραήλ, πράγμα που είναι το ίδιο ερώτημα που έθεσε ο Ησαΐας προς τον Κύριο στο έκτο κεφάλαιο. Παρατηρήστε ότι το βιβλίο των Αριθμών τοποθετεί αυτήν την ιστορία στην περίοδο κατά την οποία η γη φωτίζεται με τη δόξα του Θεού, όπως επίσης επισήμαναν οι άγγελοι στο εδάφιο τρία

του Ησαΐα 6. Η 11η Σεπτεμβρίου ήταν ο θεμέλιος λίθος της ιστορίας από το 1844 έως το 1863 και ο νόμος της Κυριακής είναι ο ακρογωνιαίος λίθος. Το πλαίσιο στα Αριθμούς δεν είναι τίποτε λιγότερο από μια απεικόνιση του άσματος ή της παραβολής του αμπελώνα, καθώς ο αρχαίος Ισραήλ παραμερίζεται, ενώ ο Κύριος εισέρχεται σε διαθήκη με τον Ιησού του Ναυή.

Και πάσα η συναγωγή ύψωσε τη φωνή της και εβόησε· και ο λαός έκλαυσε εκείνη τη νύχτα. Και πάντες οι υιοί Ισραήλ εγόγγυσαν κατά του Μωυσή και κατά του Ααρών· και όλη η συναγωγή είπε προς αυτούς· Είθε να είχαμε αποθάνει εν τη γη της Αιγύπτου! ή είθε να είχαμε αποθάνει εν τη ερήμω ταύτη! Και διά τι ο Κύριος μάς έφερε εις την γην ταύτην, διά να πέσωμεν εν μαχαίρα, ώστε αι γυναίκες ημών και τα τέκνα ημών να γίνωσι λάφυρον; δεν ήτο καλύτερον εις ημάς να επιστρέψωμεν εις την Αίγυπτον; Και έλεγον ο εις προς τον άλλον· Ας κάμωμεν εις αρχηγόν, και ας επιστρέψωμεν εις την Αίγυπτον.

Τότε ο Μωυσής και ο Ααρών έπεσαν κατά πρόσωπον ενώπιον πάσης της συναγωγής του λαού των υιών Ισραήλ. Και ο Ιησούς, ο υιός του Ναυή, και ο Χάλεβ, ο υιός του Ιεφοννή, οι οποίοι ήσαν εκ των κατασκόπων της γης, διέσχισαν τα ιμάτιά τους· και ελάλησαν προς όλη τη σύναξη των υιών Ισραήλ, λέγοντας:

Η γη, την οποία διαπεράσαμε για να την κατασκοπεύσουμε, είναι γη υπερβολικά αγαθή. Εάν ο Κύριος ευαρεστείται σε εμάς, τότε θα μας εισαγάγει σε αυτή τη γη και θα μας τη δώσει· γη που ρέει γάλα και μέλι. Μόνον μη στασιάσετε εναντίον του Κυρίου, και μη φοβηθείτε τον λαό της γης· διότι είναι άρτος για εμάς· η προστασία τους έχει απομακρυνθεί από επάνω τους, και ο Κύριος είναι μαζί μας· μη τους φοβηθείτε.

Αλλά πάσα η συναγωγή είπε να λιθοβολήσουν αυτούς με λίθους. Και η δόξα του Κυρίου εφάνη εν τη σκηνή του μαρτυρίου ενώπιον πάντων των υιών Ισραήλ. Και είπε ο Κύριος προς τον Μωυσήν, Έως πότε ο λαός ούτος θέλει με παροργίζει; και έως πότε δεν θέλουσι πιστεύει εις εμέ, διά πάντα τα σημεία τα οποία έδειξα εν μέσω αυτών;

Θα τους πατάξω με λοιμό, και θα τους αποκληρώσω, και από σένα θα κάνω έθνος μεγαλύτερο και ισχυρότερο από αυτούς.

Και είπεν ο Μωυσής προς τον Κύριον· Τότε οί Αιγύπτιοι θα τὸ ἀκούσουν, διότι ἐσύ, ἐν τῇ δυνάμει σου, ἀνήγαγες τὸν λαὸν τοῦτον ἀπὸ μέσου αὐτῶν· καὶ θα τὸ ἀναγγείλουν πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς ταύτης· διότι ἤκουσαν ὅτι σὺ, Κύριε, εἶσαι ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ τούτου, ὅτι σὺ, Κύριε, φαίνεσαι πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, καὶ ὅτι ἡ νεφέλη σου ἴσταται ἐπάνω αὐτῶν, καὶ ὅτι προπορεύεσαι αὐτῶν τὴν ἡμέραν ἐν στόλῳ νεφέλης, καὶ τὴν νύκτα ἐν στόλῳ πυρός. Τώρα ἐὰν θανατώσης ὅλον τοῦτον τὸν λαὸν ὡς ἓνα ἄνθρωπον, τότε τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἤκουσαν τὴν φήμην σου, θα λαλήσουν, λέγοντα· Ἐπειδὴ ὁ Κύριος δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰσαγάγῃ τὸν λαὸν τοῦτον εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν ὤμοσε πρὸς αὐτοῦς, διὰ τοῦτο τοὺς ἐφόνευσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Και τώρα, δέομαί σου, ἄς μεγαλυνθῇ ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου μου, καθώς ἐλάλησας, λέγων· Ὁ Κύριος εἶναι μακρόθυμος καὶ πολυέλεος, συγχωρῶν ἀνομίαν καὶ παράβασιν, καὶ οὐδαμῶς ἀθῶν τὸν ἔνοχον, ἐπισκεπτόμενος τὴν ἀνομίαν τῶν πατέρων ἐπὶ τὰ τέκνα ἕως τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς. Συγχώρησον, δέομαί σου, τὴν ἀνομίαν τοῦ λαοῦ τούτου κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἐλέους σου, καθώς συνεχώρησας τὸν λαὸν τοῦτον ἀπὸ Αἰγύπτου ἕως τοῦ νῦν.

Και είπε ο Κύριος, Συγχώρησα κατά τον λόγον σου· Αλλ' καθώς εγώ ζω αληθώς, πάσα η γη θέλει πληρωθή από της δόξης του Κυρίου.

Επειδή πάντες εκείνοι οι άνδρες, οι οποίοι είδαν τη δόξα μου και τα θαύματά μου, τα οποία έκαμα στην Αίγυπτο και στην έρημο, και με εδοκίμασαν ήδη αυτές τις δέκα φορές και δεν υπήκουσαν στη φωνή μου, βεβαίως δεν θα ιδούν τη γη, την οποία ορκίσθηκα στους πατέρες αυτών· ούτε θα τη δει κανείς από εκείνους που με παρώργισαν· αλλά τον δούλο μου τον Χάλεβ, επειδή είχε μετ' αυτού άλλο πνεύμα και με ηκολούθησε ολοτελώς, αυτόν θα εισαγάγω στη γη, όπου εισήλθε, και το σπέρμα αυτού θα την κληρονομήσει. (Οι δε Αμαληκίτες και οι Χαναναίοι κατοικούσαν στην κοιλάδα.) Αύριο στραφείτε και πορευθείτε στην έρημο από την οδό της Ερυθράς θαλάσσης.

Και ελάλησε ο Κύριος προς τον Μωυσήν και προς τον Ααρών, λέγων· Έως πότε θέλω υποφέρει την πονηράν ταύτην συναγωγήν, ήτις γογγύζει εναντίον μου; Ήκουσα τους γογγυσμούς των υιών Ισραήλ, τους οποίους γογγύζουσιν εναντίον μου. Ειπέ προς αυτούς· Ζω εγώ, λέγει ο Κύριος, καθώς ελαλήσατε εις τα ώτά μου, ούτω θέλω κάμει εις εσάς· Τα πτώματά σας θέλουσι πέσει εν τη ερήμω ταύτη· και πάντες όσοι ηριθμήθητε από υμών, κατά τον όλον αριθμόν σας, από είκοσι ετών και επάνω, όσοι εγογγύσατε εναντίον μου, βεβαίως δεν θέλετε εισέλθει εις την γην, περί της οποίας ώμοσα να σας κατοικήσω εν αυτή, ειμή ο Χάλεβ ο υιός του Ιεφοννή, και ο Ιησοῦς ο υιός του Ναυή. Τα δε νήπιά σας, περί των οποίων είπατε ότι θέλουσι γείνει αρπαγή, αυτά θέλω εισαγάγει, και θέλουσι γνωρίσει την γην, την οποίαν σεις κατεφρονήσατε. Όσον δε περί υμών, τα πτώματά σας, αυτά θέλουσι πέσει εν τη ερήμω ταύτη. Και τα τέκνα σας θέλουσι πλανηθή εν τη ερήμω τεσσαράκοντα έτη, και θέλουσι βαστάσει τας πορνείας σας, εωσού τα πτώματά σας αφανισθώσιν εν τη ερήμω. Κατά τον αριθμόν των ημερών, καθ' ας κατεσκοπεύσατε την γην, τεσσαράκοντα ημέρας, μίαν ημέραν διά έκαστον έτος, θέλετε βαστάσει τας ανομίας σας τεσσαράκοντα έτη, και θέλετε γνωρίσει την αθέτησίν μου.

Εγώ, ο Κύριος, ελάλησα· βεβαίως θα πράξω τούτο εις όλην ταύτην την πονηράν συναγωγήν, η οποία συνήχθη εναντίον μου· εν τη ερήμω ταύτη θέλουσι καταναλωθή, και εκεί θέλουσιν αποθάνει. Και οι άνδρες, τους οποίους απέστειλεν ο Μωυσής να κατασκοπεύσωσι τη γην, οι οποίοι επέστρεψαν και έκαμαν πάσαν την συναγωγήν να γογγύζη εναντίον αυτού, διαδίδοντες δυσφημίαν περί της γης, αυτοί οι άνδρες, οι διαδώσαντες την κακήν αναφοράν περί της γης, απέθανον εκ της πληγής ενώπιον του Κυρίου.

Αλλά ο Ίησοῦς, ο υιός του Ναυή, και ο Χάλεβ, ο υιός του Ίεφοννή, οίτινες ήσαν εκ των ανδρῶν των ύπαγόντων κατασκοπεῦσαι την γῆν, έζησαν έτι. Αριθμοί 14:1–38.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο.